

Кілька годин

Вулиця мовчить
теплом, яке втратило чимало крові,
чиймись таємними кроками за рогом,
терпким першим подихом чорних стовбурів.
Гляди, як раптом важкий дим женеться услід світла,
вилизує пройдений шлях.
Скоро все зміниться,
годинник усміхнеться буденною посмішкою
навпроти відчинених дверей,
шепіт втратить свою тривогу,
розчиниться у просторі окреслене ним
інтимне таємниче коло.
Проте зараз я виразно чую,
як тремтить вісь,
круг якої обертається
це місто
і тиша,
нацькована на мене,
щоби вполювати.

Вона все забула

усе на світі забула
сонце вставало із дна
оплутане водоростями наче хмарами
повисало навпроти зашторених вікон
тіні чайок падали з дахів
і ковзали по тротуарах
як сльози по щоках

Я знаю, каже вона
все гучніше о ранній порі
і стукіт у двері
і стукіт за дверима
і стукіт гучніший
і скрегіт гучніший
і дзвін гучніший
і плач

Це чайки, каже вона
а я все забула

За межею листя їх крила
як срібний ніж
і в кожному дзьобі рибина

Пробудження

Вночі хтось ходить кімнатами крон
і розсуває завіси.
Звук його кроків звужує зіниці на холод.
Пара його подиху рве павутиння.
Голод його очей проходить наскрізь сон.
Його хребет ліхтар тримає на останньому хребці,
а його пальці стирають вікна.
І люди прокидаються по ночах від його кроків,
і люди дивляться у темні дзеркала,
і ходять мовчки по своїх кімнатах.
Думки збивають одна одну і гинуть,
щойно їх торкнутись.
І люди мовчки одягаються,
безмовно узувають черевики,
й беруть його за руку.
І йдуть, куди він їх веде.

На нову ніч

Вимикається світло,
букви зникають, зникають значення.
Між дверима та стіною забагато простору,
щоби ти міг віднути себе, як удома.
В холодних пальцях біжить новий холод.

В холодних пальцях нова мапа,
нові русла, нова любов.
Дим здіймається над твоєю попільницею —
єдине, що ти можеш розрізнити і визнати
своїм.

Нічого не чути з вулиці,
і власний подих твій
відтепер — повітря —
тепле, вологе, серпневе,
кволий вихор перед тебе,
перед тобою тільки він.
«Чи зможу тепер я пригадати,
коли ми вперше зустрілись?
Як ми вітались згодом?»

Чи зможу я? Ми жодного разу
не залишались поруч у п'їтьмі.»
— знімаєш черевики,
сорочку красивих кольорів,
на крісло її,
половиця озивається котячим стогоном.
Лягаєш — ліжка має забагато місця —
північне царство і його хололі терикони
на північ від твоєї голови.
Чи зможеш ти згадати все це зараз,
не дочитавши кілька літер
в моєму марному звертанні
лишень-но через те,
що згасло світло?
Твій сон тривожний,
в ньому те, чого не сталося.